
Rába György

PÁRBESZÉD TEGNAPOMMAL

Ki vagy mi vagy micsoda szerzet
az első léptek ura szerzett
hagyott azután szerbe-félbe
csak légy a magad istensége
s a kérdésre mi volt a legszebb
kipirulva felelheted
a függöny a felgördülő
majd lehulló leleplező
nyílt tengeren föltűnve föld
görgeteg ami elsöpört
s ajándékul megint a kezdet

RGY BIZALMAS KÁDERLAPJA

Születési helye ideje anyja neve laccíme
különös ismertetőjele jobb füle kissé eláll
hiába suttognak kiabálnak kürtőjébe bármit
zsigereinek titkos érzékszervével hall
vonzódást indulatot hunyorításból arcrebbenésből
szívesen csatangol a Duna másik partján
ám sosem árulja el melyik az a másik
jártában-keltében tekintetével teremt
föld felé görnyedő fatörzsből csőlakót
ugrándozó óvodásból elröppenő papírsárkányt
folyóra szögellő középületből süllyedő csatahajót
használt buszjegyből nyertes lottószelvényt
alkotásait bekeretezi otthon kiakasztja
egyetlen látogatója se vette észre a műveket
viszont éjszakára verseibe takarózik
de álmait mindmáig nem sikerült lefényképezni
megtévesztő szelíd pupillája csalót álcáz
egyetértő közhelyeit szakmányban mondogatja
áthatatlan köpenyükről peregjenek le kortársai
természete csapatjátékra kevésbé alkalmas
páros versenyben azonban néha meglepően használható
csak társa vigyázzon melyik oldalára áll

meze lobbanékony s akkor elrontja az összjátékot
máskor fölszedi maga mögött nyomait
s azután a fickóhoz föl is út le is út
javasoljuk préseljék két itatóspapír közé
és diákoknak katonáknak nyugdíjasoknak
kedvezményes belépődíjért mutogassák

A REPÜLŐ SZŐNYEG DEKADENCIÁJA

Repülj szállj messze hányszor kértem én
kuporogva tűzvörös tükörén
arabeszkjeit két kézre ragadva
ne sodorjon el a határtalanba
megvettem könyököm csillagán
terüljön az úrben mint föld alám
lobogtak lengtek rojtjai a szélben
s maradt gyapjú madaram szárnya tétlen
fölpillantok s két óriási láb
a keretsáv egy-egy medaillonát
fogja le helyben marasztalva engem
ki esküdött kalandozásom ellen
repeshet bárhogy varázsszőnyeget
egy hüvelyknyit sem emelkedhetem
tekintetem fut bokán vádlin térden
nem sikerül vonásaira nézmem
hogyan szerezhetném vissza szabad
a béklyót oldó akaratomat
vágjam-e pengémet szíjas husába
csiklandozzam a szörny talpát halálra
akármilyen jó ha megtörnöm segít
a rabszolgartató törvényeit

UTÓZÖNGE

Nem igyekszem keveset dolgozom
új napom már csak egy-egy
lehelet a vázlaton

Kidolgozni vagy elmélyíteni
minek belőle úgylis ezt-azt
hiányol valaki

Ahogy alakult úgy kerek
torzója mást nagyobbra nőni
nyugtalanít ha elmegyek

Lászlóffy Aladár

LINCOLN A SZÍNHÁZBAN

Jöjj el, Urunk, és hozd el a békét,
hogy egyek lehessünk, amint ígérted.
Naponta lessük egünk fényes kékjét,
mert hidd el, mi is aggódunk teérted.

Időnként mintha tudná, hogy Te látod,
néha pedig, ha elfordulsz egy percre,
úgy elszabadul teremtett világod:
megjön a gyilkos, gonosz ármány mersze.

Ilyenkor tudván milyen aki álnok,
már félthetünk: a színpalak mögött –
hol felvonást cserélgetnek az álmok,
egy elnökgyilkos rád lőtt, ledöfött,

és sosem térsz már a terembe vissza,
hogy mindenki elérje, mit akar,
és kiderüljön, mit takar a tiszta,
és kitörjön a boldog tapsvihár.